

Vilóban ball történetek.
 Egy Angyalnak: éltében!
 Aklatára könyöklölve
 Feje a jobb kérében
 S nem meredve nem való le.
 A világba s időbe
 A múltakba s jövőölebe
 Es a jelen lévőbe

Sétet köddel, könnyesjével
 Sívét mordul. vartabé.
 A Szerelem fergetege
 S Napfényt nem vártmár többé
 Szerelmének örösa magja.
 Mellynék ar ö hajnala
 Amny sejszet s jöv igéiv
 Ököre le srált való.

Oda lett az öröm-feszék.
 Mellet képző fejében,
 A jövődö pót:halójain
 Hej-deasors mérgében
 Ever celes reményekből
 Rakot való szívneké
 Es az élet terhére volt
 Selkenek is testének.

Ezen élet sél vérsíben
 Egyedül el hagyatva
 Erre magát is nyugalmát
 Feszékéből föl forgatva
 Melke minden tehetségi
 Szerzi meg apadtak
 S élte minden funaloi
 Sajva kette' seakadtak.

A szív első szerelmében,
 All rutul meg Csaldni;
 Et szív első langjainak
 Ingy vízpa Csaldni
 I érem vízpa Csaldni langnak,
 Et nem tudni ottódi -
 Ally sorsát, egy gyenge búsnak
 Kín lehetet vívodni

Ingy hervad beszerében.
 Mert a sors te tiportu,
 Gfomolva erer felöt
 A szív Vítus gyakorta;
 Könyekben és fajdalmaiban
 Hurra vonja életét,
 Bukód földi minden napja,
 Keletét és ejetét

Midőn nyilván is kevelten,
 Törvényekkel füstölve
 A gonoszság, és bujaság
 Innak Sürnek kústól,
 Örmöktül Könyül véve
 Iai s ül egész életében -
 I a Vítus meg károgja;
 A Szerentse életben

Sokat sors vedt segéne Mauceri
 Sregin Sándor meg többet
 Mert, sorsát meg is emleni,
 Et inseyben nagy sulyt vett,
 A Vítusnak nagy pábjaja.
 A szív meg gyult szerelme
 Et ar erös kímeli ebben
 Nem történik se' sebne

Perjé Sándor ki esak nem rég,
 Még astartan korában,
 Török-dulo-oroselány volt,
 A vérszegrő Csataban
 Linnék türes tekintete
 A sorsal bajt vihatni
 Látotyszerős ézer termete,
 Eveket kiálhatni

Meg estén el iszonyodva
 Fe forgatván magabul,
 Mind ar ebbül üldözött val,
 Hara szököt kiadabul,
 I kerülvén a Nap világot,
 Vagy meg vorult varabon
 Vagy káin kim bujdosvala
 A Bakonyrak vadgyábon

A hol ember sokasom járt
 Et miely setét völgyekben
 Holy a Tölgyek vén órábon
 Es a körsirt-üregben
 Göthes Maglok, s denveretel
 Laktak s ehely veszteneh
 Es a lovány moha körűh,
 Szarar gyilkos mérteneh;

Ottan járt ő mint a lélek:
 Esak Csont is bír ar ifju,
 Ki irmos volt mint Herkules,
 De kilt meg ett más a bá,
 Harontalan, sredegette,
 Elmul öröm nyjait
 Hogy siveben el altatná,
 Ohjelen lett kímnyaitt.

Ha a vadász meg látta őt
 Keresettel káncsolt magára
 'S Haj borradra fordult vésze.
 'S méret a hio Rutjára,
 Ott csappangot a mult idi.
 Es jóvendő fejeben,
 Et gyötrelém 's törövelém,
 Vétthet bánó síveben,

Töviscittlél meg szaggatva
 Vérében es fagyában
 Ejjel után tere vésze
 Guakran néma varában,
 Az isronyu külsömbséget
 etmal inkáb is lette
 Bal sorsának dühöségét
 Annal inkáb érte,

Sokszor ha egy völgy öléből,
 Fatikára telkintett,
 Ez a ropogant szép Természet
 Előtte köhalom lett
 Melly salyossan mellyen felhők,
 'S nyomta Gurta Feshével,
 'S ellentri fönnülte dűhöfjében,
 Pitt el vesztet vétthével,

'S a multt érbül a szar meg srár,
 Vironyutalan szép remény
 'S most mind arnyai valóságos
 Gyilkos dühös is remény,
 Fajdalmas meg nem nyerheti
 Et szerelmét gyalkorta,
 Pe szerelmét el veszteti
 Fajdalmasfak srársorta,

60.
A. Kery' Vár puztan állott,
Mint egy úrszaj Fészek,
A Szomszédjag Hjaznati
Kigen nem volomai vérek,
A bujdosi birtokosnak
Magyar barátjagabon;
Puztan állott a bakonyban
Mint a lélek urabon

Ti, ha néhány barátjagot,
vagy Secretmet sejt vala,
Pütöt - fütöt mint avad füt,
S Csikogot bal oldal
Nive erer kimmupa kövött
Leg mérgesjeb az fajja
Hogy Vétkeert illy Joss meliáw
Követkeret rájju.

64.
Végtelen éj vola elötte
Uramai végtelen;
Csak vétké vola mint egy snód vár
Jelenise Irüntelen,
Azt vette hogy töle borraft,
et Bagoly ha tudogot,
Azt vette hogy ött vaddra
et Varju ha kárógott,

Syakron egész éjtrakabat,
Azt Csapogot kerengot,
S Páti kánat lelőn magát,
ott a bőven fetrengett
et Meny orszag Kapuinál.
Hogy az neki Lásva lett,
Kánattyábon dühösködés
Lucifer igy fetrengett.

A Szerelmem Ajusa'gott,
 Minden kedveteként reményűt,
 A szerentsét boldogságot,
 's minden öröm éreményűt,
 Ki fogatkozva es föl elűlvő
 Hajó törest Szenvedő
 Látta élte tengerében
 Es el vala Srömyedő.

Szem meredve tekintet le,
 Huszege örvényében
 Mint egy volkan haj borzajtó
 Ki eget üngeben.
 Hogy egy imily joillanthatban,
 A sírbe hi igy ére
 Egy valaki kését előfi
 A grillus jöt tivőö lefr.

Men' inasig volt életer,
 A jobb szerette gyötrélmét
 Megis minő agondolatot
 Hogy el verje Szerelmét,
 Csak el vejtet boldogságot,
 Édes emlé' kerete
 Tartá benne meg a lelket,
 Csak e vola meg életer.



Egy nagy farkas tört igéte,
Keresetül a Sürin itt
J fogai közt föla Bóromb,
Egy nagy halál fejet vitt.

Sétiker

Misodik Rész!

Person, este törték vissza,
Az örögy és Dealja:
Ha (el kerdí a márdmagatt,
Et karsok bieu levágja,
Hasonतालौ मेस्तेरहेसु,
Hasonतालौ वेतुस्ती
Minden fele horgainat
Sem harajja bing senli

Felsern vesri a menyetskét,
 Sem öreg sem fiatal,
 Sem boldog sem boldogtalan,
 Sem a Fő rend sem az all,
 Minden csak ö' után tudul,
 Mind ha vinnék ö'dögöl,
 Minden szó csak ö'ra kelor,
 Magolus a'vén dogöl.

Minden csak ö'tt Udvavolla,
 Mind egy Püvölér Honat,
 Minden sem csak ö'rajt legel,
 Ami Sinesii aris Vatt,
 Nala nélkül mind egy arnyék,
 Senki semmi vagyok én,
 Öragyogi Sugáró Kap,
 Én csak félre vetel kérd.

Ha fel vesris ha megfiktöt,
 Imeg becsüli balaki,
 Hogy nem ö'tem hauerste,
 Tostent nuilvau adja ki,
 Hogy a mörög se intemeg ^{szó}
 Neha bosrusagomban,
 E Teremtis latom gat leste,
 Minden boldogjagomban,
 Mofronhod Ham Cugmond Hermaus
 Eris mirag Somegcu,
 • Hogy a Püspöl végig menniu,
 Et nagy vendég seregen,
 Art mondotta C. Coorba arnaus
 Ninte itt kerept Leausom
 Kaulho Maubri, Pitt Segnytaus,
 A mustoha Anya megford,

Az Attya jó barátom vola,
 Nőrel való Attyafi;
 Jó Ember vola derek Vitéz,
 És olly bürgő Karafi,
 Hogy csak ollant két Rivami
 De nem tudom ha-tátre-
 Lokat illent Magyar orfág,
 Requiescat in pace. ii

Ugy tájtékor a gyűlölség:
 A Hűvona Kajakok
 Jigy bojtotta art-e Róka,
 Mivel Csalfa agyábul,
 Segy Szoronyu vir gondolat,
 Tancad ammal fejeben,
 Meg ránta ötte tovább megis
 De fogadta Kivében,

Hermon' Nagy Szól a Pribekhur
 Seivem régen tiel mar?
 Fijam tudod attolad ill
 Szonthi nevet horgya bár,
 Hallad Herman el tünk fogytat,
 Régen öfve kevertül.
 Ha ki nagy gát vola föltábor-
 Art elmostak Sepertül.

De egy nagy gát, legnagyob meg,
 Helt alhat eleribnt?
 Amagassúl hol mast megyünk
 Kútul alá Cseppenüül;
 Sa porrasz fal járt folyaambul.
 Csak egy bűshött moesár besor,
 Kit ki sásart minden meley-
 I minden hideg jégge tőf.

Hallad Deák - Urra' teplek,
 Urra' teplek Cseh - Poronty,
 Norem tied - Szevem legyen,
 A fejemen visela honta
 De Martinak, el Kól vezeni,
 Hornem Deák - Olvó legy,
 Mennyei ar a Popos joban,
 Stevelem oláshoz meg.

Kapot ereu a rosz - Pribily -
 Nagy lar vala nehie,
 Urra' lenni nem mind odedig,
 A Urra'k titkon lennie,
 Noha oláshoz helis néki
 Ait Csömörig meguut vol,
 A Bünyölben merült elsponty,
 S mint ugy Popos or gondolt.

Ally kigyóhat nevelél te,
 Jambor Gáspár Reblakben,
 Nem volt elég hogy meg loplak,
 Hogy meg téptek élt edben,
 Hogy a díltott gyümölcshuliz
 Lakorauak ker tedben,
 Meg ferdeni kivantak meg,
 Fen maradt véredben,

Fem irdek büri meg torlott már,
 A rótt lakor lötkében,
 E nagyot meg korra adni -
 A viskell egise testében,
 Ahhoz mi háb minni hogy östet,
 Nagy remények birtattak,
 S éleket füveset körményül vére,
 A fel emelve mutatattak,

Mind e mellett, ha fejtotta,
 Feje rutub si cselegetti,
 Mert a dolgot halálba jart,
 I felvagy írve emelgetti,
 I tudván hogy a gonosz Matru,
 Akhatalan is karnis,
 Ugy tökéllé hogy mindenben,
 Rése legyen arinális.

Mentri halála mikor,
 Elhíjén, és hol legyen
 Hogy, halála Csudálatos
 És hihetőis legyen.
 Törte marta gonosz fíjet,
 Hogy ar Törte Doromboli,
 Mind addig hogy meg öröltte,
 És a végis im evols.

Provalia Kapovriaja;
 Légyen vesztene helye;
 És ideje a jövendő.
 Kérszomah ejjeli,
 Gyilkosa a holt Láránah,
 Ki ott vala Premete,
 Járó Lelke, kit ember máis,
 Résdörö nem vehete.

A Kapovna. Fatikátul,
 I kit parattya dobásra,
 Egy mérédeh Szíten állott,
 I egy örvény - nyellára,
 Ugy dultt ki hogy feltette
 I a alul főt tekintet
 Hogy leg ottan Leszoppant
 Ha egykínsvél legfítet.

Jobb felöl a mélség felé,
 Egy nagy Mester kerwél;
 Nőbül vágott Koröfüt állott,
 Felvőittont, testevel,
 Mál felül melly alarátbam,
 Egy gömbölü sikla boltt,
 Az ott termett sirt bül állott,
 Remete hár s labás volt,

Seantho, Balás, Delesége
 Szegény Gáspár Szüslöjje
 Döbrönteí Arólia
 Vole mindermel Szervöjje
 Es ar olta Larár volé ott
 A harmadik Remete,
 Kétt a vidék Szentneftartott,
 Jamboris volé élete.

De egyszerre mindront rajján,
 (Majd el ért egy karod hort?)
 Az ö vadony háfléhábor
 Halva lették a Jambött,
 Sokan ugyan art segélték,
 Hugs halala után már,
 Imt amot mégis látta,
 S hvgy töbnyire ijel jár

S mindön e hri szájouul szájra,
 S mindig nőtten ötében,
 Nörül járta ar egész tájtt,
 Vöré egy vár Rejébe
 All vala meg - tudniillék,
 Larár ugyan meg holt már,
 Dea Lötölé éjjelenként
 Sokajton is nyögve jár.

A' Vári népe ornyit tudott,
 Utobb már a tétéköl
 Hogy a vidék meg györösdött,
 Minden jelenjéről,
 Mikélt kőrüktől borradorva
 Járh ki ki a balonyban;
 Ha meg vörreut a fa levél
 Meg döbbene hogy ottvan

Sziv dobogva teretette
 Jartvan ayakon nyugástul,
 Juhás Gulás a éllar háját
 A Remete lakástul
 A Napotna mellett eddelig
 Teles nép meg kerefekt
 Maft már minden tisztölettel
 Fellesjéggel el efett

Ereu regét csak az öregegy,
 Es a Deák kacagtat
 Mindhogy ök-ert okol levein
 Örmön magok faragtat;
 Natraghattak mert jól tudták
 A Remete már nem ell,
 Sem élhet mert ök ölték meg,
 A Karkhi holl mit befél.

Tudniillik era Lárar,
 Uri nembül seásmarott,
 Judo's bölgy is jámbor vala,
 S titkon sokjót okorom.
 Tauácsosza vola Caspárnak.
 Minden nemü dolgábor
 Sa kör népnek orvoflójá
 Lelki teste bajábor.

Imiggy jutsán sok: tilokhoz,
 Sok: veszeli el hávitott;
 'Jóra intvén a jól tevő
 Sok: rofjart meg jobbitot,
 Maueri sokat vala véle,
 Nissze 'n nagyob korában
 Sive lelke olly angyali
 ott lett társaságában.

Tövis lett hatt ajámbori,
 A kétt gonosz szemében
 Mert ha akart gát lehetet
 Övéthet élés mentében.
 'Mind hogy tetkon homafogyan
 Jölemegis intette,
 etet vélték hogy mindent tudó,
 et miket el követték.

Felre hat er - apostallal,
 ott ahon több bünös van,
 Mond ar et sepon ott jobbitott
 Ott gyögyitson Boholbar,
 'Bongracr aró Crimborárols
 'N: hajdu vol a várban
 Egykor hátul egy mirigy nyila
 Lött a jámbor társában

Congratulak hullala elautrit
 (Jgyvala ki dolgorva.)
 Haj, maneris a világbul
 'N: vepteni orvul.
 'N: különös simnelsonoddal,
 Es amottó formávol
 Ha szolgát a körmujel állós
 Es ugy seolvan Csuidávol.

Morátsonak ijjeleken,
 Kelle vala Inékie,
 A keseséthez boruli süret,
 (Mert így kell majd lennie)
 Lára's kelke alakjában
 Halalig ejestenie
 So süret a sükrön-fokrol,
 A mely segben ~~de~~ tnie.

Montrinal er idö alatt,
 Jobb nap látott derülni,
 Mostohája gülölsége,
 Látrva's kistsírt enyhülni—
 Mert, hogy usó' ne' lehesse
 Kéti gyaruban efni
 Trebben kerde vele barmi
 S kedvis látros kérefni.

I magabul mint egy Pivorove:
 (Hermán' Urtyig nevette)
 Et meg törtet a magdolnát,
 Míhketésig szillette
 Szegény Manori Pinen örüle
 Seccuui nek más e földön,
 Mostohája orant mégis
 Esékény is sive' löv.

Így nyalla a báranyska,
 Mind a keret mind a kéf,
 Mely majd mindigart torlomm metri
 Arastottan teremtest.
 Így Csóholle a galambfi—
 Mind a keret mind a kéf,
 Mely majd mindigart nyalla metri
 Arastottan teremtest.

Kövelgetet már Karátson.
 A lauu 's' Eva' Imeje.
 Haj- kék a Csakari Kéjje
 All álnokul meg leje
 Fel derült már szép teli nap
 's ar nap alig kúrkieli meg
 Hogy már föl keli a teli hold.
 Lárar fagy vola kemény jég.

Elkor mindha a gondolatt
 Akor jöme szépben
 Gy Rédi a gondfejtőrnny
 Az ablakon nirtébe,
 Be gyönyörű Karátson er,
 Kapnak ejnek a Réje
 A föld a szép hold világ bon
 Kette kemény a Réje.

Mennyük, tovább így folytató,
 El a fejes keresztet.
 Az éjféli Mise előtt.
 Hold világ van unji leje
 Folyuk inkiab inádrágat
 's Idvesjeges Szádrékal
 Az öröm éjt mind songyarló
 Es hibásagos játékal.

Halalluk meg sültetést,
 Az Isten és Embernek,
 s Rönvönjünk: orron meg
 Évesülles tengernek.
 Náskaratos örömpitül,
 Seant és erőf kériel.
 Svétkeuhet votsajsamag.
 Jégalmárol Kéjjeval.

86.

Egy szeris mind a Lélek-mesét,
 Erre csupa költeményt,
 Sa köröngset ijesztet.
 Csak a lélek egy lelemény,
 Fojtsa el a lélekünket!
 Így majd viszza szeresül,
 A kéj: is ként hely tisztóletet.
 S S'ellii hasznát eiserül.

Vörösgyünk az Istennel,
 Kötölgülük a Lélekért,
 Esedezünk Isten előtt
 A Lélek Idvőségéért
 Imádkozunk mind a hármán,
 Hosszán a földet vért
 A kéj: is ként hely tisztóletet
 A gyermekek a nemzék!

87.

Mennyünk, mennyünk, mennyünk,
 És egy mellett, sokajtott,
 Elmeink a ként kéntesther,
 Immar régen okajtott.
 Egykor sok jó orát töltött.
 A bölcs Lára bolygáson,
 Gyermek írve baráttyávon,
 Elete jobb sorsávon.

Bongraernal ott helle vala,
 Előbb minni lemmie-
 Es mint Lélek meg jelemie,
 S mind a többi Istennie,
 A legelső Kálas-Sóra,
 His lopta magát mai,
 S kénneti alyt váltórott,
 Mihely hátul vola a vár?

I-ballag ballag - samint ballag,
 A csavargó öfvényen,
 Mely nagy fátkal vált befedve,
 S most meg fagyva Reményen,
 Megroppanik feje felett, -
 Meg döbben a Lelkében,
 Vét kettő virű fél sereg ördög,
 S borrad egész testében,

Egy nagy bübnek lombjain ül,
 Vanju sereg roppant fell.
 Amint Congratr, ar ál lélek
 A latta meggy való el-
 Kesirője a gonosznak
 A rosz lelki ismerett,
 S minden kiesin törvényesül
 Szívbe jég csapot vett,

Gondolkodva ballag tovább,
 Mert magais nagyolla,
 A bünt mellet el követend,
 Mégis - magát el tolla,
 I ballag ballag a mint ballag,
 Ezen egyavölgy ölében
 Nagy Lörgeit hal a sürüben,
 Retteg Congratr bérében,

Egy nagy farkas tört igetve,
 Keresetül a fürür itt,
 S fogai közt föll a börtnef,
 Egy nagy halál fejét vett,
 Errebert látván, megvondone
 S a fejet úgy ejte ott,
 Hogy a Congratr lába köre,
 Et fagyon le roppant.

Hah! megrémül, s meg rákodik,
 Congraté egész testében
 I mind egy társók mordulatlau
 Deimedeve áll helyében.
 Fordulárrul gondolkodik,
 Hon immár a Lator
 De a fejet jól meg néroen, -
 Meg hül vére meg felfor.

Aha öfmerit hogy Pandi feje.
 A Riványé, kit nem is féj.
 Igarság es törvény szerént,
 Régy-félé tört a kerék;
 I félre rugja - látván minden
 Természetes történet.
 Istentelen bátorsága
 Ujra ismét lobbor vett.

I ballag ballag a mint ballag,
 Földre sítöt szemekkel,
 Rosseu lelkeben bevonulva,
 I elötte már a front hely,
 „Rivagy” ember így döcsül meg,
 Elötte egy karsány sív,
 I „Rivagy” ember, sár felötis,
 Így men Dorgi az echo.

Meg rendelve néi-fel Congraté,
 I látván, halván - et hal hül;
 Front Haromság egy Istent mond
 Es legottan lofve dill,
 Természetben kankójában
 Lárán állot elötte,
 Kítt valóban lelkenek voln,
 Mert testet meg ö lötte.

Horra' járul a Remete,
 Az ö' hason máfakor,
 Ijedtebül nem jöt sejtve
 S Rappán gölesőf' bottyákor,
 Makhos kérérel meg sarra ott
 S mordul ujra nevelt kék?
 A nyers sakra, és sárúpra
 Congratu ismét teltér,

Fivagy: kéri: ismét amak,
 Ah Congratu: ez így felel.
 Az churonyom is Szálja,
 Csábitottal eugau ell,
 Weinom bánom wethemmet,
 Requelmer Oh job' Lelék,
 Igen nagy volt a kifestet,
 Demegterek ha vélek.

"Szolly: így kiál ismét amak:
 I' igazat mongy megrum Csab²,
 Gyony: "E' kéri: s'ca' emeli:!
 Gyony kütömben könyvet halp. 66
 S mind orokt vifá hangorván
 A sirt' falat s'ok felöl,
 Habál látsot fenyegetni,
 Emert hátul' is elöl.

Es' rettegve mindent meg gyönt
 Mindent a mit eddig telt,
 Es' teendő maftan vula -
 S'rigalomert' esdeklert,
 S'könyveknek halláfará -
 A Remete el böfrül -
 S'Lenchedni kéri vala már,
 De bofujja jobbat püle.

De nem! (egy mond gondolkodva,
 His idig magában?)
 Mind meg élök bűneidet,
 I úgy haly arok dijjabon!-
 Oh gonofok oh gyilkosok,
 Oh tolvajok, Esisanyok!
 Oh tigrisek! oh hienak,
 Oh viperak! Sasanyok!

I meg ragadvau a vad gonofok,
 Ahajlékbon bé delyok
 Megne moereran igy ordit riu.
 Es az ajtott oca Csukta,
 Birritel martaletoj,
 Jtt Derrobuk Lucifer,
 A masadil-halasz-firo,
 Or sagtote mig kettot nyer.

Dehogy moererant volna ar meg,
 A habalyi tankadott:
 Idok oia ImáPagra?
 Elöfrör is fakadva.
 A remete bus haragos,
 Sen ekbil föl indulva
 Foháskoda elkorvidott,
 Egy seglethen vonulva.

I maft meg vordula a várharang,
 Elöfrör a Misere;-
 A Toronyrak Esellirjei,
 Fel vcerereutes Langtere,
 I minden som sried helyseglethen
 Polompolni Kerdinell,
 I hol vektornyau hol vafagor
 Mind egy tágyert Langinef.

96.

'S mire jönnék mind a hátman,
 Mind végerve rég vagyom;
 Nyeltek halgat, csak lépelek,
 Koppog hangot a fagyori;
 'S némán oda terdelnek,
 Csak sóhajtaést creptnek,
 A börtön Péter páskányaraz,
 Eljbe a Kereptnek.

Oda terem rejtekebül,
 Ekkor a bús Kemete
 Manerü (Cugymond): "Segin' tagnyal,
 Sorod hat e' leheté? -
 De kiki néked vermet áftal,
 Bele magok esines. " -
 Meg holikone a két ördög,
 Kém tudták, mit vellenek,

97.

De igaz ég! minék elött,
 Epre vevék magokat
 A Kemete oggy lám som mosr.
 Elég odgadu' arokatt, -
 'S dühös kérével, a melységben
 Banderitti' tapitta,
 Szállatok le a Boholba. " -
 Utámozok ezt orditta.

Játsszunk ar ördögökkel,
 Ne Lára's front' kelkivel,
 Vizzatok bajt Gyehennával -
 Ne egy tagnyal éttével!
 De arok ezt már nem hallák,
 Törve Kurva voltalmás,
 A gonoszak büntetés,
 Elrem marad képpen bád,

Bongraer odber jól kallotta,
 Oda kint minnt menörögött,
 'I retteget hogy tetemében,
 Seinte minden Csont törgöt.
 Et sora mast néjja jönni velvén,
 Szarvoris lel, el, hala;
 De a böfűls remetének,
 Et gondja mast majvala.
 Erőf kérérel ösben fogja,
 Et el ajúl Leánytót,
 Selviszi a Várkapuig,
 De er ott sem ádmeg seöt,
 Erer türes Csokoh álrol
 Ter vigore meg élete.
 'I ekor a föl irkűls Seürher,
 Imig seöl a Remete.

Ne fély, ne fély Szentö Martus,
 Nem vagyok én rosz lelek;
 Se nem vagyok Lásár Lelkes,
 De nyomonos meg élek,
 'I el hasétja all ruhájút,
 Ismerte meg engemet,
 'I oda efik láboihor,
 Öld meg vettékse jüvenit,

Meg is mérven Arny Sándort,
 Et kük nagyot Sikolrott,
 'I nom tudón meg mindoneket,
 Seinte megint el hala ott,
 Et le zori amit ekkor,
 Elantai írret Kebliben
 Et világon semmi nyelonek,
 'I mtsen tehetségeben.

Szereztsetlen mive tettel,
 (Amigy rebeg Sándorhoz.)
 Oh Szivem te hajulhattál,
 Valaha illy Latorhoz?
 (Lajjaj nékem sírva fakad.)
 Szörnyet szörnyet vétettem
 Atkívót legy undolh szivem,
 Hogy Adögöt szereltem!

Ki övönseger Sziványdal több,
 Oh Sziványol Sziványo,
 Egy gyilkoltni tan nem tudsa,
 At sátánnak sátányo,
 At bent helyre imád sagora,
 Kéret reá ö nem tenni,
 Egy bent ember el képet ö,
 Illy végre ö föl nem venne.

Oh gyalarat, a millen meg,
 Embor pisét nem vérelet,
 Oh Szajdalom! a millerit meg,
 Szerető Sziv nem érelet,
 Eltett kével meg, orgemetis,
 At világbul ki vetni,
 Eltben teragy esakarettis,
 Hogy tudtalak Szeretni.

Szereztsetlent, (Sohajt Sándor.)
 Szereztsetlen valóban
 De nem Szivány - de nem Sátány
 Eltettől meg vége van,
 Hanon a sors valase lattyó,
 Elly meg kantszon tejedet
 S megírt a sors vállalatltyu,
 Ki meg mentse eltetett.

Boldog egyszer! meg menthettem.
 Jestrében volt éstedet,
 De ereszem boldogtalan
 Hogy meg viszem sívedet, -
 Forog a Joss Kereke -
 Adalatos efitelen
 Rajtam vasul ment. Keresztül,
 Buvat éltém teleke.

Amely halalt a Kéi gonofsu
 Fölem veve vad vart,
 Bongraernak Kéi vala lomi
 Et földneje Jösnyji Kéit
 De a Lívánt nyakon Csasztam,
 Még elötte tattenék,
 Mind hogy meg gyont Regyehmertem,
 Et Csábitot Lelkénye.

Larant is ö végerte Kéi -
 De job maga bepillens,
 Maneri minden meg történtül,
 Ar után egy iteljen,
 Se a köntös nem al ruhái,
 Mindent mindent gyülölwén,
 Rajtad kívül. Laras uram,
 Reimeti véi lettem én. 66

Aki art le nni meri,
 elhínt gyötörvön itt a Skár,
 Halvánsértvén a mi történt,
 Et tollabot csufot úr,
 De jár fele Kórnya Kórtól,
 Kéijis csak art éveri
 Hogy Candornak Lurott sívét,
 Gy gyaruval vöreri.

I nem akarva-veá borult,
 Meg mentője nyakára;
 Oh te (ugymond) mert tartsal-meg,
 Szívem mig több kinyírás?
 Tied keres ha kivénysod,
 Mert meg mented eltemet,
 De ne kívánj szerelmemben
 Rég el van károlt szívemet,

Nem kívánom! (Sohajt Sándor)
 Mert nem lehet kívánom.
 En magamban vesztegim!
 Selmimom lehet esaki báma.
 Panom amint elalam banta,
 Vesztegim, Edemek;
 Panom! teged! foglalattját,
 Földi lép is jó mind emek.

Egy elotted Környörgésem!
 Hogy bocsápneg vettkenne!
 Admeg er egy vigasztallast,
 Háttra hívő eltemet,
 Meg bocsátok sohajt emakeri,
 Oh jób sorosa mitti te,
 Bocsápnem meg ar Istenis.
 Hogy Két létet törtél le,

Oh el vesztet üdvövigem!
 Hat meg egykies foghatala,
 (Hát Sándor) on eg ki tisztala.
 Ten örökre firkhatala,
 Isten veled! - Elly boldogul.
 Magya Isten Elteket!
 Ó a Jóviny is jó emberel
 Bántul fogják ügyedett,

106.

Es egy hőseseu esőket nyomván
A dermedt seür ajkára!
Elválnak - is elmennek -
Még hofus buy pallara,
Bonigracemél. Ugy bánt arthfi.
Hogy ar ott vagy megkallom,
Vagy ar ördög em borára,
Mindeneket ki vallom,

En ar Isten büntetését,
Látván nyilván mindenben
S Lelkiben egy kis sikra meg,
Hívén s hívén Istenben
Megtert a ven Cimborára,
Armit tudott ki vallott,
S ar el arula Regye, sürtül,
Hatsanotot nyert legott.

107

Herire ment ar Urfihre.
"Ki reá nem rej anondögött."
Es Terdeiu Esuora máruva,
Keli ar ert Konjorgut,
Fogagya bi Sev gálattjat
A milly ropi vol, otly jü lef.
S ar Urfi art be fogadit,
Gondolwan hogy nagy jött tafi.

16
J mind a tetten Searau dohol,
Et pápahor Kon ábo,
Gyalogmentek is meret labb,
Hünceiknek dijjábo
Es a Gápa telles batsut,
Fger vala neknek.
Ugy - hogy minden Fogaguy hatibaw
Kellen Giterkedniek.

Kamondi József
Kamondi József
Károlydi Lajos

Simon Mihály Károlydon
születet 1870 ~~Október~~ 22 ik in
ertam 1891 ben Január ki 15

Kamondi József könyves
Károlydon 1891 909

Kisfaludi Sándor
irta 838 ban

Siquen
grātus dēbz quāremere
pūlanti edgrāre

S
P P P
P
S
Somb

S
S
Somb
Somb
Somb

Omnia vincit amor: quid enim
videeret illa

Ving.

Magyarország szép határain
Születem Serenb

Máson ismeretlen hat
Magyar szívek szomorú történet

Li a Magyar Helikornak,
Elnök's süve munkáisi,
Ki ábról ol sepen nyitnak,
Kavátal kelkes förráfi,
Mellek nélkül etpád fajja,
Már fegyvert jól forgatta
De az Embor legireb's leg jobb
Kint sevel nem bírtatott.

Móratió! kik által kedves,
 Lett nékem is Helikón,
 (S szép midőn illy erőt vehet,)
 Egyik sziv amásiban,
 S minék lelke lett engemben,
 Lelkem is fell Napától,
 Vagy szivetek ömledéven
 Szivem is el rántatol.

Görög, Takaés, halgajátok
 Szíjittya allursáin Szavaitt
 Ni meg járván őseinknek,
 Most már jousita varaitt,
 Szorló ejő bonu hegynek,
 Nap nyugotti óimábon:
 Ezer regét olvasta vola
 A vármohos falábon.

Né a Magyar, — ki Balaton,
 Sziv emelő tájárul,
 Sümeg felől — Somlónak jón
 S a mult idő Koránul,
 Em lé Perik jobbra balra,
 Csint úres fészekéitt,
 Látván mind egy Körülöttök
 Sejtven árok Lelkéitt

Mirek én is, haj! — álltél,
 Lelkem régi népekkel,
 Valamikor egy illy várnak,
 En alatta meggyek el,
 Hol a bürke magyar Komcs,
 Egy kis Király várábon,
 Hol dogul élt Szabadsága
 S Kedvesei Várjában.

Foll ar many, borral teli:
 Gyilkomok forogvan,
 I Baratsagal kotta Seivok
 Örm haraja kajogvan,
 Örmere a Gardank
 I Nemes felesegének
 Szegény i boldog üres botja
 Önt vada viltenek.

Horron midon egy Rivanta,
 A harának üllij,
 Szabadraja i Homijaent,
 Egven Seivo i Seje. —
 Mind a háros mely le pábad.
 Et felhötül Lúfogva,
 Ugy Szabadle a haru-ji.
 Önter Seive dobogva.

Ugy Szakadt le boldogsága;
 I Szemelmenek ölébül,
 Edes - Nedves: örcinok
 Torri. ötelevébül,
 I el Szagultit fegyveribek
 Löröngök is villongva; —
 I réa. Csapat ar ellenségre
 Forgetegkint Csattogva,

I ott eset, - hatt a sok Nemes,
 Et Kard vité markabon: —
 Örmeg maradt a Szakadsag
 Et jöt vidlett harabon.
 Ott esett - s halli ott a Csontya,
 Javot minden övétel,
 Mesere Nemes öfseinck
 I maga edes fejeletül.

De amely maft p^ourtaⁿ a^l feu^u.
 Öfve foppant kö^o halom;
 Fel d^uta a mindent el^o
 Leg f^ob er^o hatalom,
 Az id^o, melly p^oaf gyom^oavol
 Meg em^oer^oti a mi van
 E tem^oer^odek ter^onefretnek,
 E minden sv^oge k^ola bor.

D^upitaⁿ a^l ar ony^oer^onek
 Szomorit^o bus jele;
 Hajdan bü^oke k^omesfek^o,
 Maf a bag^oot lab^ohete,
 A V^oar setet falain m^oaf
 Magas kö^oer^oti l^ongenek.
 'S a^l falak moh^o-sial^oll^obor
 Hangy^o a^l f^org^o p^osgonef.

Isabadon jár^o ü^oöl a^l f^oiel,
 Az ablakon kö^oer^oftül
 'Nem^oin kom^oer^o k^olheretben
 Nem a^l ott egy bag^oot ü^oll,
 F^orman hajdan a^l f^oleby^o U^o!
 K^oer^oet f^oremmel^o te^oh^onti,
 A kö^onyekre k^olyt^obb falu,
 Baranesokat tö^ole veti.

Dorrasit^o bus, melly esend^o halgat,
 A falak kö^ost m^oaf^oott.
 Hol hajdan ar^o U^ori e^olett,
 Ö^orn m^orgot^o is raj^ogott,
 Csak a k^ola melly ott lakik.
 Melly ott lakik.
 A v^ornak egy bolty^oabor.
 Gö^odis neha meg^o egy kö^oer^oet,
 A kö^oer^oken f^oll^oabor.

Vagy a vörte visitottam,
 Ha meg tívén estvőre
 Et vör je let Nering lebeg,
 S iélni Nérszül fészke.
 Vagy egy fal fok meg emésztne
 Et idő vas fogátul.
 Luba s roppan le megválvá,
 Tobl' Szarador tarsátul.

Ha hogy ide vetemedih.
 Egy mástani karafi
 Ki a régi magyarok kor.
 Fgar rokon s etyafi
 Haj! miket hel érenie
 Fel dagadi hebléber.
 Ha Hunia, a Hajdani,
 Adetsü jutt epiéber.

Haj-Varatom! öfietül
 Et Magyar a mástani
 Avoktull kik fenlaktat er,
 Me et tudot fajvani!
 Me le skállot a magassól.
 Terméfecte termete,
 Srerontsije tihethetsége,
 Hirc neve kelate.



Somlai Vári förteneke

Bakats Elek is Mester Sora

szomondi sevec írta

Miről apám nagy búsán
Holt hogy it háján szelvet
Esz szivem felőhajtóramint
amint páros tés on szant
Hol Matyas az igazságos telat
it boldog hákos tanit nyasgaj
hájanálon hol en szant emasta
Ban Mondjait em vetez tar
Ize gyulter kánar tar ha
szatara ~~torombi tal~~ emindasa
virni szattar

150

Somlai

Somlai

Első Enke

Első Enke

Hogy elohatónal arpad neje,
A fejét el vesette
Hogy a görök Hanniánk,
Szivét ketti metrette;
Hogy meg lapos Rosonáján,
Pit hatalmas kivodott,
Máhommetnek vad elvódaja,
Magyar virbon gárlidott.

Hogy ellümmi Huniából,
 Et Vitérség bükeség,
 Et jámborság, az igazság,
 Et barátság Privilegij:—
 Hogy et fajult ellátásnink,
 Híres Kereses magától,
 I Vespillinek engedtetet,
 Et Sors örök Urától.

Eveszeles Udó Után
 Mely annyi vörrel folta,
 Meg bekélvén, Simey optován,
 Ferdinánd és Lajosla,
 I Fel alván a hét fő bírák,
 Lapsankint a békeség
 És a Törvény írásben áll,
 I főt derül a Magyar Egj.

Ator Simey Városmáti,
 Málmán volt a mester:
 Simey egész Kőrnye Kőnek,
 Jgon Redves embere,
 Híres jeles ember volt ez,
 Solt sóp mestersegénél,
 I mevsze földön ismeret,
 Híretül is Meverül,

Málmán vala az egy neve,
 Kőnek fija lehetett,
 Eröl tőle Kőnkí Soha,
 Semmit Soha Kőnem vehetett,
 Csak hogy Magyar, Kereses ember,
 Azt ő fennyeen vallonotta,
 I hogy Romából jött Simeygr,
 Aztis gyakran mondotta,

Regény volt, hogy limegre jött,
 Honna alatt egy köbor,
 É egy könyveket tölt tavisernya,
 Mind a bütör, amint hoz,
 É egy szerdülő szépsé Leányka,
 Talag vala mellett
 Pálman ott mind kéde, kintset,
 É polgattá verette,

Epen hogy a városban ért,
 Akkor tevék gödrében,
 É Meftort, ki nagy borkulacs,
 Kofi Brüggö vola éltiben
 É Pálman annak hivatallát,
 Pífitet é helét föl herte,
 É a város jó Bajjana,
 Crelljált legott elérte,

É nem sokára, hogy néhauszor,
 Orgonák és enekel,
 É Verseivel hangjával
 Szívet mellyen érdekel
 É Királyidvön hogy Külömbféle
 Mesterfejet tudt ő még,
 Csudálna éff szeretete ott,
 É Sümege kövönfej.

Sokat járt-kelt látott hallott,
 É tudó is vola valóban,
 É a Pálman ritka ember
 Minden szépsében é jöban,
 Tudományja annyi vala,
 Stogj tabol egy szárad röp,
 Sok volt tudón csak hadalat,
 Forgatot a Magyar Est.

Mive alat ha ar Istentt,
 Fellengetve ditverte,
 Es travait ar orgona
 Hangjaival Néserte,
 Ha Lsoláros gondlati
 etr egékben jásának,
 Seime elött amenyi föld
 Minden ható Urának.

Akkor a néj egy keráfol,
 Vélk hallani travábon,
 I mennyet földet öfve rugni,
 atr Orgona hangjaibon,
 Enekerek Itárujai val.
 Fel Kapvárka lelkeket,
 A mennyei idoejéggel.
 Föltémeg a füvetet.

Ha pedig a gyors llyalbat,
 A hárfaját jöngette,
 I trivérdülő versében
 Öri dallait lenyette,
 Ha elhatározat vagy Varnunul,
 Tróllot homier lelkeivel,
 vagy Humnia diadaluit,
 Mondá Brúdar fűrével,

Hol saggatván hol túrclocin
 A szülé magy ar lelkeket,
 Ezerféle indulatva,
 Ragadóvó ereket,
 Ha kerelmét dalol vala
 Trivét öntvön versében
 Elmerette ar ércemnyft,
 A kény gyönyörűjében

A Lelkivel meg egygyorított,
 Abbráttya termete,
 Szelid s nemes, szép volcsoris,
 S jámbor az ö' élte,
 Hanem büfike volt e kálman
 Is savát az nem vette,
 Soha aki bötületet,
 Ovala hogy meg séitette.

Pestsültreis kálman' elfejtet,
 Elinden orokor kálvalto,
 At jó orokort a nagy elfejtet,
 Deonne ki kál tistette,
 Szereztés, vola kál kálman' utal
 Eggy két orát nyerhetet,
 Szereztés erebb kál kálman' utal,
 Baráttya is lehetet.

De a főrend kivált képpen,
 Sümeg Rics körében
 Corbat eret kálman' nélkül,
 Elinden vendég séjében,
 Jettlen volt a mulatság,
 Elmetet murei kálvalto,
 Nem omela nem Lelkesetet,
 Szűriani Savavot.

Ö'örnefe is jart ö' sperte,
 Szuraknak heréba,
 Szefialk is szepnyoknak,
 Vegyes társaságában
 Hol vorsetk ben adván elöt,
 Szűriani ^{nak} gyásrait,
 Pus Nemes nagy ére'sekre,
 Gyujtya annak fujait.

Nagy harafi Léon magá,
 etit szerette volna is
 Hogy, mint szive ujjérme,
 et harábon minden kö
 Menn mester mint e Pálma
 et miolta mester van
 se elötte se utána
 Nem volt Magyar orfolyó.

Fürkeis volt mesterében
 Sümeg egész városán
 Sőt ami lób süvegese
 Pálma't sümeg lakóna
 Sa trasiág Várnaggy gyónat maji
 Vél egybe vetette.
 Mi olva a Süprök egy szer
 ott magá'vol etette.

Mint a Mester, semint ott jeles,
 volt a maga nemében,
 A leánya a szép Lóia,
 Mast má' virág évében,
 Mast az etteja állot mivelt
 „Lelkes mesteriségében,
 Ois arra vitte volt má'ar,
 Hogy Csuda volt erében,

Ar akkori. Kiss elszponyof
 Gyava térsasjában
 Ugy állott ő mint egy tündér
 Formált valóságában
 Tehetségit érdemeit,
 Szépen formált Lelkét,
 Tündöklőbbé tettik vala,
 Kellernei testének.

Fényben uszó kék szemei,
 Érint a patak kristálla,
 Melyben a hold sugári estve.
 Elmagát szépen formálta,
 Valónak hív tükröi,
 S benne szépen tündölkönek
 Valóság kégyei.

Ajátka mint a Ceres nyé,
 Melly virsebre pattanva
 Meggyült feles medveitül
 Orkafábon ottan ar.
 S nem kelketlen - Csök adáfra
 Látról lerri formálva
 Senem gyarló Csacsogásra,
 Cörgetőnek Csirálva,

Arhajának Altya'hoz,
 Hasonlító vonáfi
 S minden kégyer szemenyze
 Szemérmes szépségilláfi,
 Altolábón tetemének
 Deli sugar termete,
 Alaxatos viselete,
 Spéldás tiszta élte,

Beszédébül ki sugározó
 Csillagi egy elméne,
 Mellyben kálmán tanítáfi
 Sok tudományt öntönek
 Ugy jól kapta'rt a süret,
 Hogy szinten mint aszanyak,
 Olly hirojást szájrol szájra
 Et kép. Mester Lótának.

Sürny köre fészke sala,
 Mikor is sok keményet,
 Csabj Miklos háriat tartak
 Itten főkéjs jelesnél.
 Erne Csabj Rendek Ura
 Ottan lakot. Rendekön;
 Dérék ember és tihetős
 Birt meg maj sok helyeken.

Maft midrű a Magyar sívű.
 Jorsáihon bátrabbak,
 Lettel magén a kéreben
 Fegymás urán nyújtabbak
 Ar ő hára kedveltetvén,
 Ifj aságtul vonságtul
 Mindig forrott a sok Ur,
 Jívő menő vendégtul,

Al' Gardának embereyes,
 Morát sávos jó srívó.
 (Fulajdon a Magyarainak,
 Ki virenek meg hívo.)
 Vonra oda egy ar embert,
 Miklos Urur Rendekre
 Ar Ifjainak vala fő Rész,
 Ar Udvára kedv kére.

Judriüllik: három róva,
 Gyragorot hára bon
 Leányai minden egyit.
 Jéhaskeppen Rész magábon,
 Agnes, Gundaris Priska
 Voltak ar ő Részit.
 Dragat mint hogy nagy ittellet
 Adottak Rész Részit.

Miklós leőn legutolsó
 et Csabijak fajjában,
 Erék voltak örököszi:
 Valamennyi javában,
 Kéret kerete mint butuska
 Jött ment Csabij kőzében
 Az ifjuság bálványozott,
 Et harom Szür Lábánál.

Palman is megfordult az
 Leányavol Csabijánál,
 Keretel ei andogofri,
 Hár faja bűs hangjánál
 Kedvelte ő a Sudományt
 A Szür mesteriségét,
 Ambar hadban tölvével
 Nem ürte volt erehet.

Mélt meg hóditt minden emberet,
 A kiboreni kö a Szür,
 Szür bajos hatalmával,
 Et jól el sult mester mi:
 Szür lidvégét Szürveségét,
 Leheljvén a mesteriség
 Nemesség is boldogab hűs
 Et tala az emberiség.

A Szür kőzében bant a jü Szür:
 Palman is kövél,
 Et mint egy kedvelt barátjával
 Et Leányavol talsával:
 Nemis leőn noha Szür,
 Et mesteriség Szür,
 Et Szürkel evett ivott,
 Szür meg híres mester.

Egykor Miklós poharára,
 Sokan örvényültek,
 Csabj' gardag üdvösábon
 Sigen vigak lettendé.
 Vagy es vala a társaság,
 Férjakkal hölgyekkel;—
 Ott volt Pélmán és Leanga,
 Musikai szerkelet.

Az ifjak közt legjelesebb,
 Gakats Elek vala ott,
 Srejs, dus Urfi látására,
 Sok Leány srio dobogott,
 Urú vola ő somlófeles
 Jovábbal birt váranak,
 Még Lapóla adta vola ert
 Mar nem élő állomány.

Annar időh Lavarjában,
 Hogy ar erü hegyvered,
 Pónt is végreit kénnye deimít
 A' gyengébbik emberrel,
 Midőn törvenyt, s igarjajot
 Hatalom karú költött
 S kinnnt akart serejéte,
 Seltett jó orfi laphélet,

Elet Urfi mégis jó lett,
 Szilaj Mubadságában,
 Jü ember mert termépete,
 Jora indult magában
 Öfe jó seive mellet meg is,
 Felvagy dalroz is Szilaj,
 Öök. harkban neveltetők
 Holvan lepe ar ember faj.

Pékesfjeben lévön elköv.
 Omás Pontyos köllkei,
 Feskéikben tartórkodtak
 Harank nemes védgjei.
 Élek most még nem öfnovás,
 É serelemhatálat,
 Vadászattal öli vala
 Napjainak úralmát.

Most Csabynál hoggarthat,
 Eltéért a gardának,
 Sontó Arany Csejzeibül
 Vidám kedvet váranak.
 Így szől Csabj-Kalman kumpu
 Mond el az én viótámost,
 Art amellyben véremmel-is,
 Elly váttonán karamat.

É már előre homnyek töltés.
 É nemcsak seccu,
 É kint ha csak elvágta volna,
 É öröm vig sepcu.
 É Kalman maffter deede köre,
 Vívön hangos hárfaját.
 Pus is Komoly helykörtben
 Így inekli nőtáját.

Eljött Zugva is orditva,
 Etsor véjjes öröje.
 É ki hányatly sassaibul,
 É magyar siép haraju.
 Mert etohaesnal elvef Sajos,
 Elmit Uklásló váranak,
 És Zagolu nem Hungodj,
 Ironust les is hatul-ál.

Mint amidőn a föl dagadt,
 Tengor Lajjő arjai,
 Határjökben megnem ferővő,
 Ki tolongnak hábjai,
 I mind ee gütöt el szaggatva,
 Foval toval rontant,
 Es uttyokban irgalmatlan,
 Veszelt, halált rontanak;

Ugy a Görök határjökben,
 Megnem ferővő dőfjével,
 Veszelt horvát vad kebleben,
 Ki kődöt vad népsővel,
 I türel vassal delva mind,
 A nagy nép verebét,
 I Hamvában Budán ábr,
 A orfiagnak szivében

Haj-mas erez törtető,
 I haj borcasító formábor,
 Jai ar infeg es a halál,
 Szelt hóspat ar harábor,
 Mohács Magyar vértől kovár,
 I Csontból támadt labraú,
 A halál, dög leheté,
 Jai a Széles Szármayai,

Humnia egy latot nagy szi,
 Fenehellen s igtelen,
 Arpai népsét el nyeliszfel,
 Fenyegeti Szán teler,
 Kines kharaja a Magyarok,
 A fölön fut a lová,
 Magat Uri is kergeti,
 Fővő alatt a lova.

Kemän nér ar idegenbül,
 öfseineli fép. kébe,
 Faj, síve faj! - is Cirkorog,
 I vör ény ig's ferd. keméti,
 Valamire keme tekint,
 A rém'ittö vart lattya,
 Ö kinef insey srüt ségnese
 Ek séj halál brattya.

Ki borradva arra mutat,
 Amire dulva mindent,
 A kaboru vör nyjrnain,
 Holora hollat valvament,
 Hol vafag füst gomolhoda
 Tüntek faluk Varufok
 I vört tajtiköi patalolba
 Mulrak csogort taluf.

Hol veretöl hírott fölgén,
 Kenyeret nom gardája,
 Nem ar arat - chel vép ar
 Hanen sultan Bajja,
 Hol jajgató csogortolloban
 Wisnek iter habjai,
 Magyarokat Pitt kregonyer,
 Ehoz a Boganyfaljai.

Hat bekevel norriüh túrjék
 Illy vesrellit haránkmalz'
 Kérüh túrjék illy sivelmit,
 Elcsaggatott abnyanknak,
 Mily förtelen eli öli,
 A srponymik séur testit?
 Hat: job der sebböt oncsaf,
 Ettüny pívcs cepjeit,

Rajta, Rajta hara fiak,
 Rajta Arpad fia,
 Nehogyul hogy fejkemket,
 Lakja' orman' fattyai,
 Harad' Dorfu Hungodiva,
 Fejen minden egyonlet,
 Mongya Jsten fegyverunket,
 Overi' sellen bennunket,

Egy enekett Kalman' Mester,
 I' honnye suru' polyogott.
 Nevis sem volt' k. lelotte
 Melysten hon' y nem Csillog
 A' Tar' saszag' orom' Lajjo.
 Nemio' buwa' va' korott,
 A' gap' enek' minden' kivist
 Sag' indulast' okorott.

Pörmysel voltak' meg' keverve,
 A' bor' arany' Sepjei,
 Fel' szaggatva a' Magyar' sziu,
 Kedvel' hartyas' sebjei;
 De' mast' egymis't kedves' kalman',
 (: Egy' usrol' a' tar' saszag' :)
 Egy' vig' dalt, mert' igen' fajer,
 Ellinden' sava' sebet' vagj.

Urak'! felel' Kalman' Mester:
 Magyar' vaggok' is' kesmes,
 Nem' tud' a' sziu' vig' notak'at,
 Ellidön' sullet' teletmes.
 Taj' a' sziu' nem, sri' valamij
 Harambon' e' fene' vill,
 Valamij' egy' boldog' ora,
 Neki' job' sorsot' nem' frül.

A Leányom mongyon egyett,
 Mongy Leányom egy vig dalt,
 Te ki ben arélt kedve,
 S öröme meg kinnem hatt,
 Csak Mulólag ereri
 Et inni az őf harafinal,
 Az Hjúvág Wormujú Korá
 Burgó lelket vereri,

No oh meis ismeretle
 Etet Harám Széps jürei,
 Hozgy eröben tenyebrenel,
 Rebletek ben véggei,
 Kik meg valtsák vörökkel,
 Egykor öfök Szalmitt,
 Mar afü be nőtöz már
 Akkor vrek Szalmitt.

Promer meszere vonalakoda,
 Kalmán akasztgára,
 Et Széps Lora el girula,
 Sok unrolá'járás,
 Végre megis lantyahor, nyul,
 S álltal futban hufjait,
 Szepen ejtet hangjait,
 Szügy ejti Szavait.

Pemany tel van nagy kivatar,
 Üvölt ordit a Felreit,
 Szép is szaggat Kapkod Szapkor,
 Körül ragyon más effell,
 Pok váianak magas Somjén,
 Et vaskakas Csikarag,
 Es az Erdő a Várkörül,
 Lajog börtöl es morog.

Mellyen alszik a Gardai Affron
 Orv egy nyopópolájában,
 Fejje mepe a Sátorban,
 Nádor fejei Várában,
 Bokij Márton orvlatyának,
 Jgen Redves emberé,
 A Magyarok kerentsej vola,
 Aktor ar ö' fegyveré.

A kifaszió van csak ébren,
 Bolinak nyila orsájai,
 Nem alhatik - háborgáltja,
 Naponként vart Matkója,
 Sátor or egy derék Affi,
 Laabnyak fajjából,
 Or mást a Földön van,
 Viter indalattyan.

Bokij Pórsa van csak ébren,
 A vér dejkát mellelte!
 Mmit hogyla vér matkatnum vart,
 Ar alom levetette,
 Eggyrere nagy Lásma Tomai,
 Embek nyomok Popognak,
 Fulel Pórsa - remeg síve,
 Es orci burogtak!

Nyis ajtot nyits: Pórsafiam,
 Erer hamar melegbe
 Immar törté meg meredek.
 It e szörnyű hidegbe?
 Meg ismérven etty át Pórsa,
 Probájában orvati,
 Dehogynéjad magavöljön,
 Er Pórsat meg ijerati.

Egy vén Lantos jár Lakival,
 Földet veri szakállal
 'I legalább seár telet mutat,
 'A szarajnak apátla,
 'Kannadl' mész volt Sereztson,
 'Ammak' vőnök' utunkat,
 'C' mondaja Bokij, Kútomberbir
 'E' tővest'vén magunkat,

Port fiam bost, had oldogyt,
 'A' temüink' föl fagyabul,
 'C' ondel jár 'i' tigy - felnevejjad
 'A' onyádot almábul,
 'I' Kórsal magát fel oldortu,
 'A' ellyanab onyakarul,
 'E' megy bost hoi, Rordest' tere
 'A' elmasat mátkarul,

'A' kallode felel Bokij: /
 'D' or' bajnok nagyviter
 'E' se regényfűt'oda marast,
 'A' se gygrik, láb egyek' rir!
 'E' se bairmely nagy vesfutesige,
 'Ö' vily' esonka' mátkadnak,
 'V' itersige volt inatöje.
 'K' irályauak 'i' stjadnak.

'H' alá' Isen'ugymond Kórsal?
 'H'ogy el' stjam s. a. király!
 'D' e ar' Isen nyila' szustson
 'V' alahol' egy' börtök' áll,
 'I' ar' örömtelt 'i' fajdalomtul,
 'E' gyg' kisp' nyomon' kivonul,
 'K' i' szatola' köny' égonival,
 'A' ellyokora' ajinul

De él még ö (Nördi tovább.)
 És a híve egész meg. —
 El fijam él (felül Bökij)
 Nem ugyan egy annint vég.
 Hunom Csontán 'bémán; botnag.
 A Pállyal Bokra jön,
 A Gyűrűert véger velle,
 A hellel adta tölel vön.

Mikint van csak quax' ened.
 A hellel ma a hídgyben,
 Dalols' vala Lakatos Bajtij,
 Mond el maft a mellygyben. —
 Furtavols' de a fűsölhet.
 Halgys' éló Ammyant,
 Halgabs' Hovsa. " " ja lantos
 Am igy Nördi havaitt.

Aimyi féle a Szerelem?
 Atr emberi szívokben,
 A hány féle a Szerelem?
 Mind eggyenként erekken.
 A hídgy hat a Szerelem: —
 Er fellengrö mint a, sas.
 A mar bujd, mint a veréb,
 Er allandó mind a vas.

Amo Szerelem mint a galamb,
 Mindig Bököl's biberkét.
 Eme dult mint a Szerelem vész,
 Háboruban rajban él,
 Er Csapodás mint a lepke,
 Atr tiszta mind a hék Eg.
 Er forró mint a Szerelem nappi,
 Atr olly hídgy mint a jég.

Er rememjel tőlt szívásványj.
 De csak mulo turenemény
 Ar mint a Pö, mint a márvány
 Hajt hatallau is Nembny
 Er jókhaló enyves vörjö.
 Vagy Ciegres fogadi
 Pásmi a mi belc akad.
 Neki mind egy mindenjé.

Er lágy, és hideg mint a drájk.
 Minden falmat föl vörö.
 A testellen csupa léték, -
 Emre mindent meg evő,
 Amar mind a szarar tapló
 Hamas fejkrot fogó meggy
 Emre kenyer mint memmelyé,
 Csak fajjavol jödröf.

Esomoru gondolkodi,
 Nema esendy mint a jri.
 Ama vidám sókik táchol,
 Csacsog ha söt avagy ri,
 Emre vadon maganyjag
 Ar ö. Reducta let. helye,
 Amak vaj köll i, mulatjag
 Mák könt Ures Rebeke

Er jön s megymegy mint a fecse,
 Csak licsó - és soroként hiv.
 Ar csupa sris i, etromerit,
 Csak egy tágyert verő jiv.
 De maganyjag se viedy sris,
 Valar társat vrelbiel,
 A solfete srepout, jö rof,
 Sregegy gardog srisellen.

Fied fijam j. Herdi Bokijj:
 Köptök van-e creknij?
 Köfítök van haj! j. felet dörsü
 Utollan ak eneknek,
 Er Csupa szió j. erremeny.
 Csak egy társy ért utero ja
 Pái ha Csakul bennul társy
 Horra minden sorsban his.

Elvetitt a von lantot,
 Al hævellit areriját,
 J Ladonyi lef- ismét kerrel,
 Alt ölet. mat köjät, el.
 Várj a por finom adó szió j.
 Meg leir te is próbálva.
 I ha a próbát hi nem allor,
 Törölül meg próbálva.

Haerag Bokij a jätéknek
 Mäsnap eljön a Piraly.
 Ö gondolat a jätékot.
 Haerag halván milint áll,
 J elmerregyö tett a Piralynek,
 Mies Bokvárot tett be,
 Gabot dörsät hara vittel,
 Mihályiba fesskebe.

Imigj Venge Mester Lora
 Degejät is Eneket.
 Nemitt minden szió net májka j.
 Szalla a szió j. feneke,
 Al figyelemes kislekon be
 Mellyen szió hotának
 Edes bájós Venge tei,
 Fülemlit Szavának.

162.

Et semcit földre szegve,
Mindha olyszip lemező.
Szegyen volna berdeműl.
Nétek énekelnél.
I mint amúgy megpi ríttya.
Et est hajnal Rorsaját.
Et liliom havat langol
Ugy eg Lora arckaja

Tajrosol vala a Tiszasajg.
Loranak, is tombolla.
Csak Elek nem - Elek Urfi
Pémult de nem Csapjola.
Hancs, hogy há lehet vala
Lorát az ő Leányával.
Ő inkább fel futna volna,
Egyetlen eggy Csokjával.

163.

Mohon nyeli, a mit látott,
Lóra edes bajjait.
Mohon nyeli semmit hallott,
Et ének baj hangjait.
Lóra vököm hogy Eleket,
Nem idekelt Lantjával.
Mofonkodott ő elhajtelen,
vala igen magával.

Mofonkodott, hogy a kinél,
ő tetszeni ohajtott.
Ballato elek mint a márvány,
Hedegonál vala ott.
Mofonkodot-hára menett,
Furdalását bajjának.
Semmi Rép, más nem tőrhetven,
Imigy álla eltyjának.

Ne kívánnjad többé csám,
 Hogy ki tegyen magamat,
 É a nedéges újsiakkal,
 Fitymáltassau szavamot,
 Solvan Lóra, ne ted többé!
 M'áludai mindig felele,
 Kinek soka gondol feje
 Sokat iszett kellele.

Somló



Somló

Műsodlik Ének

Élek Sive' mit amott
 Meg mordult már kiélben
 Hogy vérenek alig vala
 Maradása érben—
 Hogy egy szép hölgy meggyeszei
 Selaru meg elötte,
 Mert állat a legény toll, min
 Rököförsül di nyötte

Szivalt Lutra ar Aszfonyu,
 Devetserneli's Rőrhels,
 Ki tanult szep Meftorijet,
 Et Szeclem Vőnyonot,
 Ebeli szive elevenyt,
 Ugy föl tudt burgabni,
 Hogy ott szerte magajónak
 Vette immar tablanit

Ode se Luera Armidbia
 Erer Meftorijével,
 Se maj Tenki a Szeclem
 Nyelvével is törével
 A Szilaj szep legény szivét,
 Edellig megnem foghat,
 'S ha meg fogta el villana
 Tenki megnem tartta

Hason Loramey jelenek,
 Termetenek véki,
 Maj hangjai évetkenek,
 Való sája Regyei
 Ugy le Rőtek szivét lelket,
 Et Szilajnak bűrtkenek,
 Hogy nem bírtak mont szajátot
 Minden Csepjét veszenek.

Most Lora elmonte után
 Mindha lette teftetűt,
 Valt volna meg Ebeli Urfi
 Elszakadt jó kedvéttűt,
 'S hogy ar hajnal alig hafadt,
 Et többi tül el lőpött,
 Egészpen el Cseréls magját
 'S a Lovara földobta.

I nemzedek mellen gond ollovia
 Ulven hátán a dónali,
 Valtorásán elámuloa
 Leptet vala som lonali,
 An dor lovásé Kovetöje
 Elek Urfi-nyománah,
 Szár felétis elh. horvott
 Travát venni Uránah,

Fredvön mellen midulattya
 öniki a Vadúfrat,
 Nível együt Ölett nyulat
 Ni végeret sok áratt;
 Di es kere mondja vala,
 Ura is magat tetteit.
 A Vadászok s vadak ebek.
 Furtsa történetek.

Esürsi; Elek önnön nevett,
 Kedves Solom madara,
 Pudas Lantos s több kopai
 Szellő Kedves etyara,
 Elkör atkor-itt, - vagy amott,
 Véghez miket kilttelé
 Ya vad nind en nemével
 Mi Kent vitét. Keletnek,

De siketnek beszélk. stndor:
 Elek Urfi fülében
 Mastis Lora sava lengett
 Lora élt vert Reb Lebón.
 Egy nem ismert új ter meszet,
 Amyriu meg trállattá
 Hozg. amik. rül Andor szollott,
 Nem tudta nem halotta.

170.

"
Urve maga a' vadakat,
Urri már nem ferebbe.
Magánosan bolongvale
Sokuló alatt hólötte,
I ha benne láugoló tur,
Öt tetová' heftotta.
Nem erre ha a feryetug
Hóval ar eult Csapora.

Meg meg állot a hegytetőn
Kereftben tett kordulak
Es sümeget kereftevöl,
Túrul visga szemelhet
Kosponkoddor hegy el fedé.
Kerendeh hegyre otára.
Hogy miatle nem lathattak
Et szemei Lovara.

A Sümeget Lái története

171

De ha Lovat ott képrelee,
Csabij Miklos karonál,
Mely ott tatvott fejer leni
Et nek hegynek lakonál,
I a seip seüret hallu latta,
Et ö eleven seipibon.
Hamar is mit hegyre olvast.
Et Kosposij hebliben.

Samul vala etndorbra
Válörájan ei bamiya
Fejet, Csavál, Bater Kanoth
Et Var Barát Kapstauya,
Cudakhorat elef ömör
Csuda kartrau heblenel.
Larhabul ki fordulálan
Egejp teromé'steltenel.

De tegriñhäs Cudalkorott
 Lutra Bakats Eljhen,
 Ni esak. rit kairu jelentmag maf
 Maivideki helyden
 I ha ott volaij Dovesforben
 Almos, lanya fofvala.
 Hogy Lutranak bus mas geber
 Fuldoklott bal oldala.

Törelgetet mast Karátson,
 Varta Lutru onagahon
 Somló Urat; - a Karátson
 Hol egy hol máj adafin
 Mast Karátson elj. onak
 Es a Seily's Malary
 Elmaradvedig Somló.
 Mongy állott sem vola. Sola

Sörnege volí - eva ment ö;
 Van effeli Missio.
 Hol nixia mise alatt,
 Nem elt turben jött veie;
 Mert akasban Lorát hallai;
 Bafatos leány Nejsiben
 Idvóleni a megváltott
 Mariu Sár öleben.

I tetijetel a lalpaig,
 Fúrtaug folvau oriben
 Ejjel mitogyas Lora Pagott.
 Secretmenek du Neben
 Megnew tudvai hatavorn;
 Magat Suvo habjabon
 Espe bepre meg örülve
 Keforgale Thara Varaban.

Ett volé mafea Tais saggis,
 Vörta Lutra magahox,
 Somli-urät: - a ju fäisong
 et seüekre Kontyot hor,
 Mast a fäisong is elomuttmäi,
 De nom jätt el a onohats;
 Vone Lucrea Lorän Rivül?
 Kemis tuetta mäi Babats.

Mast Lites ju Mestertimo
 Här om pro meg tagadla,
 Sa meg välvi a vi läjüt
 A ägg Lelbi mäi lä adla,
 Hapontulau; map sem jötta
 Lutrahor a vänt Ells,
 Jsteu tugga (sohajtott ar)
 Holl höggäl ott a peleb,

Elchiet er reij kedvelvin,
 A sokat meg sok alla;
 Föle ar ill meg vettelife,
 Vebbet mellen furdalle,
 A madarat alit juve,
 Aoha Nora roméuungt,
 Valit Rabon vito Äkratni,
 Acheren borfättiga el.

I högg el Calla mast Heyriou,
 Babatsot ö magahox
 Leveles rit riki evel,
 A vilven jättni Lædthor,
 Del tomadas utän Hefön
 Et Somliora a Levil
 Metyben Luera omig bespil,
 Illy fastellat vörret el.